

νά γυμνώνεται δημόσια ένας κακούργος, τόσο, πού νά μπορεί νά φαίνεται ὅλο τὸ κράς, πού θά πορνοδοθεῖ στὰ βασανιστήρια, Καὶ τὸν ἔτριψαν ἀπάνου στὸ σταυρό, καὶ τὸν ἔπλωσαν, καὶ τοῦ ἔμπηξαν αἰθερένια καρδιά σὲ κινεζικὸ τεντωμένο χέρι, καὶ στὰ σταιρωμένο πόδια του, καὶ χτυποῦσαν τὴ καρδιά μὲ ρόπαλα ἐπὶ τὸ κεφάλι του. Κι ἀνομοκώσαν τὸ σταυρὸ, καὶ τὸν ἔβαλαν σὲ μιὰ τρύπα στὴ γῆς, μὰ δὲν ἤθελε νά σταθεῖ καὶ νά στεριώσῃ, καὶ τὸν κουνούσαν ἐδῶ καὶ κεῖ, καὶ ἔμπηξαν σφήνες καὶ παλούκια γύρω τριγύρω, καὶ κείνοι πού τὸζααν, κατέβαζαν τοὺς γύρους τὸν κατέλων τους, γιὰ νά μὴν μπορεῖ νὰν τοὺς σταλάξῃ τὸ αἷμα ἀπὸ τὰ χέρια του στὰ μάτια του.

Καὶ κείνος ἀπὸ ψηλά, ἔβλεπε κάτου τοὺς στρατιώτες, ποῦπαιζαν τὸ ζῆρι γιὰ τὸν τρυπημένο μαντύζ του, κι ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλήθος πού οὐλοῦσε καὶ πού ἐκείνος γιὰ χάρις του ὑπόφερε, γιὰ τὴ σωτηρία του πέθανε. Καὶ σ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ συμφρετό, δὲν εἶχαν οὔτε ἓνα σπληχνικό μάτι. Καὶ κείνοι κάτου τὸν ξανακοίτιζαν πού ἔπασχε καὶ κρέμουνταν ἀτονος, καὶ κοίταζαν τὴ στανίδα ἀπάνου στὸ κεφάλι του, πού ἐστάζονταν μὲ γράμματα : «Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, καὶ τὸν ἀνάμπαζαν καὶ τοῦ φώναζαν : «Ἐ, σὺ, πού γκρεμίζεις τὸ ναὸ καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες τὸν ξανακρίνεις, σῶσον σεαυτὸν εἶσαι γιὸς τοῦ Θεοῦ, κατέβα λοιπὸν ἀπὸ τὸ σταυρὸ».

Καὶ τότες ὁ μονογενὴς γιὸς τοῦ Θεοῦ καταθύωσε καὶ εἶδε, πὼς ὁ συμφρετὸς ἐκεῖνος πού ἐπλήρωσε τὴ γῆς, δὲν ἄξιζε νὰ σωθεῖ, κι ἀπέσπασε τὰ πόδια ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν καρφίων καὶ πέταξε τὰ καρφία τῶν χειρῶν μ' ἓνα σφιξιμο τῶν χειρῶν του, τόσο, πού οἱ βορχλιῶνες τοῦ σταυροῦ ἐτανύστηκαν σὰν τόξο. Καὶ πετάχτηκε κάτου στὴ γῆς, κι ἄρπαξε τὸ μαντύζ του μ' ὀρμή, πού τὰ ζῆρια κατακύλισαν στὸν γκρεμνὸ τοῦ Γολγοθᾶ, καὶ τὸν πέταξε γύρω του μὲ τὸ θυμὸ ἐνοβασιλιά, κι ἀνέβηκε στὰ οὐράνια. Κι ὁ σταυρὸς ἀπόμεινε ἄδειος, καὶ τὸ μέγα ἔργο τοῦ ἐξίλασμοῦ δὲν ἐπιτέλεστηκε. Δὲν ὑπάγει κανένας μεσίτης μεταξὺ μας καὶ τοῦ Θεοῦ, Δὲν ἐσταυρώθηκε γιὰ μᾶς κανένας Χριστός. Δὲν ἐσταυρώθηκε γιὰ μᾶς κανένας Χριστός. Γιὰ μᾶς δὲν ἐσταυρώθηκε κανένας Χριστός.

Σώπασε.

Μὲ τὰ στεονὰ λόγια ἔκανε στὸ πλήθος καὶ τρόπον τινὰ ἐσαφηνῶνισε μὲ χεῖλια καὶ χέρια ἀπάνου ἀπὸ τὰ κεφάλια του τὴ σητορεία του, καὶ πέρασαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ στὸνοι ἀγωνίας καὶ στὶς γωνιὰς ξακίωχισαν νὰ ὀλοούζουν.

Τότες πετάχτηκε ὁ σφαγῆς μὲ ἀπλωμένα ἀπειλητικὰ χέρια, κίτρινος σὰν κουφάρι, καὶ φώναξε :

— Καλόγερο, καλόγερο, θέλεις λοιπὸν νὰν τὸν δεῖς ξανακαρφωμένο στὸ σταυρὸ, θέλεις !

Καὶ πίσω του ἀντήγησε μὲ σφουρίγμα βοηθῶ :

— Ναί, ναί ! Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν !

Κι ἀπ' ὅλα τὰ στόματα ἀντηγοῦσε ἀπειλητικὰ καὶ προσεχτικὰ σὲ φουροῦντε φωνῶν ἀπάνου στὸ ὄλοο :

— Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν.

Καὶ μι ἀποειουλιστὴ φωνὴ μονάχη, ἑξάστερη καὶ καθαρή :

— Σταύρωσον αὐτόν !

Ἄλλὰ ὁ καλόγερος κοίταξε κάτου, στὰ τεντωμένα χέρια, τὰ κατασανωμένα πρόσωπα μὲ τὰ μαῦρα ἀνοιγματα τῶν σαναζῶντων στομάτων, ὅπου ἄσπρες ἔστραφταν οἱ ὀδοντοστοιχίες σὰν τὰ δόντια ἔξερεθη-

σμένου θεριοῦ, καὶ σὲ μιὰ στιγμή ἐκστάσεως τένωσε τὰ χέρια στὸν οὐρανὸ, καὶ γέλασε. Ὑστερα κατέβη, καὶ οἱ ἄνθρωποι του σήκωσαν τὶς σημαῖες μὲ τὸς βορχῆς τῆς φωτιᾶς καὶ τοὺς μαύρους τοὺς σταυροὺς, καὶ βγήκαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ, καὶ ξανατράβηξαν στὴν ἀγορὰ ἀπὸ τὴν πύλη τοῦ τείχους.

Κ' οἱ κάτοικοι τοῦ παλιοῦ Μπεργαμου στάθηκαν ἀκίνητοι, ὅταν ἐκεῖνοι κατέβαιναν τὸ θουνί. Ὁ ἀπότομος δρόμος, ὁ περιφραγμένος μὲ τοῖχο, εἶχαν καταχρασμένοι ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Ἥλιου πού βασιλευε πέρα στὴν πεδιάδα, ἀλλὰ ἀπάνου οὐ κόκκινο περιτείχισμα τῆς πόλης ἐξωγραφίζονταν οἱ ἴσκιοι τῶν μεγάλων τοὺς σταυρῶν, πού κιναιόνταν μὲ τὸ σπρωξίδι, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά στὴν ἄλλη, σιγὰ σιγὰ, καὶ χάνονταν.

Μακρύτερα ἀντήχησε τὸ ψάλισμο. Ἐφαίνονταν ἀκόμη κοκκινωπὴ ἡ μιὰ καὶ ἡ ἄλλη παντιέρα, ἀπὸ τὴ μύροκακτισμένη ἐρήμωση τῆς καινούργιας πόλης ὕστερα ἐξαφανίστηκαν ὅλα στὴ φρατερὴ πεδιάδα.

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΠΥΣΗΣ

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

1

Τὰ πρωτοβόργια τοῦ Σποριά θυμῶμαι, Ἀθήνα, τώρα !
Τὶς πρώτες στάλες ποῦπεφταν ἀνάλαφρες κι ἀριές,
Μὲ τὸ Νοτιά· καὶ δροῦσαν στοῦ δαίλιου τὴν ὄρα,
Τὶς σκονισιμένες κι ἄρροστες τοῦ δροῦμου πιπεριές.

Αὐτές : μὲ τὸ Χινόπορο τὰ φύλλα τους δὲ ρήχουν.
Κρατοῦν τὴ θλίψη μυστικὰ στὴν πρασινοσολή,
Σὰν τὶς περήφανες ψυχῆς τὸν πόνο πού δὲ δείχουν.
Μὰ πίσω ἀπ' τὸ χαμόγελο πενοῦνε πιὸ πολὺ.

2

Θάλασσα, πικροθάλασσα : Γιὰ ξαναπέστο πάλι...
Κι ἀνάκουστο κελαῖδισμὸ, καὶ βογγητὸ μᾶς φέρνει
Τὸ κῆμα σου στ' ἀμμουδεροῦ τ' ἀφρόλουστο ἀκρογιάλι
Πού πόσε τὸ γλυκοφιλεῖ, πόσε τὸ βαρουδέρνει.

Πάρ' τὰ φιλιὰ τοῦ γυρισμοῦ, τοῦ μισμοῦ τὸ κλάμα,
Τὰ μοιρολόγια τοῦ χαμοῦ. Κ' ἓνα τραγοῦδι κᾶν' τα,
Μελένο λανοτράγουδο· ν' ἀπαλοσιμῆγει ἀντάμα
Τὸ — Ἀγάπη μου σὲ κυρετῶ καὶ τὸ ἔχε γεια, γιὰ
(πάντα.

3

Ξερά τὰ φύλλα καὶ γυμνὰ τὰ κλώνια ἀπὸ τὰ δέντρα.
Κάτου ἀπὸ κρούσταλλα κιλιάει, βουβζίνεται ἡ πηγὴ.
Κ' ἡ παγωνιά βασίλισσα· καὶ ἡ συγγερὰ ναι ἀφέντρα
Στὴν ἀγριεμένη θάλασσα, στὴν κοιμισμένη γῆ.

Ἄδωκα σπᾶς τὰ νέφια καὶ βγήκες πρὸς τὴ Λύση.
Καὶ στέλνεις μιὰ ἀχτιδοῦλα σου νὰ ἰδεῖς, Ἥλιε χλωμέ.
Τὴ λεύκα μας νὰ ξεφυλλάει, τὸ ῥόδο νὰ μαδησεῖ
Καὶ μᾶς ἀγάπης τῆνερο νὰ χάνεται ἀπὸ μέ.

4

ὦ, ἐσύ, πού τώρα θρέθηκες, στὸ ἔμπα τοῦ χειμῶνου.
Τάνθάκια ἀκόμα ποῦμενεν νὰ μάσεις ἀγκισλιά,
Κ' ἦρθες, ποῦλόμα πρόσχαρο, πονετικὴ τρυγόνια
νὰ ρᾶνεις τᾶσπρα μου μαλλιά.

Ἄκου—δὲ θέλω χωρατὰ κι ἀγάπης ψυχοπόνια !
Ἄσ' τὰ λουλούδια ἀθέριστα νὰ λιώσουνε στὴ γῆ,
Κι ἄσ' τὴν καρδιά μου : ὡς ξάνοιγεν αὐγοῦλες τόσα
τώρα στὴ νύχτα νὰ πνιγεῖ. (χρόνια,

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ (Δαφνός)